

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

7. června 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Článek 53 odst. 2 a článek 94 jednacího řádu Soudního dvora –
Nedostatečné upřesnění skutkového a právního rámce sporu v původním řízení, jakož i skutečností
odůvodňujících potřebu odpovědi na předběžnou otázku – Zjevná nepřípustnost“

Ve věci C-589/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná
rozhodnutím Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Zemský správní soud spolkové země Horní
Rakousko, Rakousko) ze dne 16. listopadu 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 21. listopadu 2016,
v řízeních

Mario Alexander Filippi,

Christian Guzy,

Martin Klein,

Game Zone Entertainment AG,

Shopping Center Wels Einkaufszentrum GmbH,

Martin Manigatterer,

Play For Me GmbH,

ATG GmbH,

Fortuna Advisory Kft.,

Christian Vöcklinger,

Gmalieva s. r. o.,

PBW GmbH,

Felicitas GmbH,

Celik KG,

Finanzamt Linz,

* Jednací jazyk: němčina.

Klara Matyiko

za účasti:

Landespolizeidirektion Oberösterreich,

Bezirkshauptmann von Eferding,

Bezirkshauptmann von Ried im Innkreis,

Bezirkshauptmann von Linz-Land,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení J. Malenovský (zpravodaj), předseda senátu, M. Safjan a D. Šváby, soudci,

generální advokát: N. Wahl,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za M. A. Filippiho, M. Manigatterera, Play For Me GmbH, ATG GmbH, Ch. Vöcklingera, Gmalieva s. r. o., PBW GmbH, Felicitas GmbH a Celik KG F. Maschkem, Rechtsanwalt,
- za Game Zone Entertainment AG M. Paarem a H. Zwanzgerem, Rechtsanwälte,
- za Fortuna Advisory Kft. G. Schmidem a R. Hochstögerem, Rechtsanwälte,
- za rakouskou vládu G. Hessem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi G. Braunem a H. Tserepa-Lacombe, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc usnesením s odůvodněním v souladu s čl. 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

Usnesení

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 56 a následujících SFEU ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení zahájených osobami odpovědnými za restaurace, kavárny či čerpací stanice ve věci sankcí uložených jim v přestupkovém řízení z důvodu provozování herních automatů bez povolení.

Právní rámec

- 3 Verwaltungsgesichtshofgesetz (zákon o Nejvyšším správním soudu) z roku 1985 (BGBl. 10/1985), ve znění účinném v době rozhodné z hlediska sporů v původních řízeních (dále jen „VwGG“), v § 38a stanoví:

„(1) Je-li k Verwaltungsgesichtshof [(Nejvyšší správní soud, Rakousko)] podán velký počet opravných prostředků ‚Revision‘, v nichž mají být řešeny podobné právní otázky, nebo je-li důvod se domnívat, že k němu bude podán velký počet opravných prostředků této povahy, může Verwaltungsgesichtshof [(Nejvyšší správní soud)] tuto skutečnost konstatovat usnesením. V takovém usnesení se musí uvést:

1. které právní předpisy mají být v takových řízeních uplatněny;
2. které právní otázky mají být na základě těchto předpisů řešeny;
3. o kterém opravném prostředku ‚Revision‘ bude Verwaltungsgesichtshof [(Nejvyšší správní soud)] rozhodovat.

Usnesení vydává senát příslušný podle rozvrhu práce.

(2) Zahrnují-li právní předpisy uvedené v usneseních podle odstavce 1 alespoň také zákony, mezinárodní smlouvy politické povahy, mezinárodní smlouvy, kterými se mění nebo doplňují zákony, nebo mezinárodní smlouvy, kterými se mění smluvní základy Evropské unie, je spolkový kancléř nebo příslušný zemský hejtman, případně jinak příslušný ústřední orgán spolkové nebo zemské správy, povinen taková usnesení neprodleně zveřejnit.

(3) Dnem zveřejnění usnesení podle odstavce 1 nastávají tyto účinky:

1. ve věcech, ve kterých má správní soud uplatnit právní předpisy citované v usnesení a posoudit právní otázku tam uvedenou:
 - a) lze činit jen takové úkony a vydávat jen takové příkazy a taková rozhodnutí, na něž nemůže mít nálezn Verwaltungsgesichtshof [(Nejvyšší správní soud)] vliv nebo jimiž není otázka vyřešena s konečnou platností a které nesnesou odkladu;
 - b) lhůta pro podání opravného prostředku ‚Revision‘ nezačíná běžet; běh lhůty pro podání opravného prostředku ‚Revision‘, která již začala běžet, se přerušuje;
 - c) lhůta pro podání návrhu na určení lhůty a lhůty stanovené spolkovými a zemskými právními předpisy pro vydání rozhodnutí se staví;
2. ve všech řízeních podle odstavce 1 dosud probíhajících před Verwaltungsgesichtshof [(Nejvyšší správní soud)] a neuvedených v usnesení podle odstavce 1:

lze činit jen takové úkony a vydávat jen takové příkazy a taková rozhodnutí, na něž nemůže mít nálezn Verwaltungsgesichtshof [(Nejvyšší správní soud)] vliv nebo jimiž není otázka vyřešena s konečnou platností a které nesnesou odkladu.

(4) Verwaltungsgesichtshof [(Nejvyšší správní soud)] v nálezu shrne svůj právní názor do jedné nebo několika právních vět, které budou neprodleně publikovány postupem podle odstavce 2. Dnem zveřejnění začíná znovu běžet přerušená lhůta pro podání opravného prostředku ‚Revision‘ a končí ostatní účinky podle odstavce 3.“

4 V ustanovení § 42 odst. 4 VwGG se stanoví:

„Verwaltungsgerichtshof [(Nejvyšší správní soud)] může ve věci samé rozhodnout tehdy, dovoluje-li to stav řízení ve věci a je-li rozhodnutí ve věci samé v zájmu jednoduchosti, účelnosti a hospodárnosti. V tomto případě určí rozhodný skutkový stav věci s tím, že pro tyto účely může pověřit správní soud doplněním dokazování.“

5 Ustanovení § 63 VwGG zní:

„(1) Vyhoví-li Verwaltungsgerichtshof [(Nejvyšší správní soud)] oprávněnému prostředku ‚Revision‘, mají v dané věci správní soudy a správní orgány povinnost všemi jim dostupnými právními prostředky neprodleně nastolit právní stav odpovídající právnímu názoru Verwaltungsgerichtshof [(Nejvyšší správní soud)].

(2) Verwaltungsgerichtshof [(Nejvyšší správní soud)] v nález, kterým sám rozhodne věci samé, určí i soud nebo správní orgán, jenž nález vykoná. Řízení o výkonu nálezu se řídí dalšími předpisy jinak použitelnými na tento soud nebo tento správní orgán.“

6 Verfassungsgesetz (zákon o Ústavním soudu) z roku 1953 (BGBl. 85/1953), ve znění účinném v době rozhodné z hlediska sporů v původních řízeních (dále jen „VfGG“), v § 86a odst. 1 stanoví:

„(1) Je-li k Verfassungsgesetz [(Ústavní soud, Rakousko)] podán velký počet ústavních stížností, v nichž mají být řešeny podobné právní otázky, nebo je-li důvod se domnívat, že k němu bude podán velký počet ústavních stížností této povahy, může Verfassungsgesetz [(Ústavní soud)] tuto skutečnost konstatovat usnesením. V takovém usnesení se musí uvést:

1. které právní předpisy mají být v takových řízeních uplatněny;
2. které právní otázky mají být na základě těchto předpisů řešeny;
3. o které ústavní stížnosti bude Verfassungsgesetz [(Ústavní soud)] rozhodovat.

(2) Zahrnují-li právní předpisy uvedené v usneseních podle odstavce 1 alespoň také zákony, mezinárodní smlouvy politické povahy, mezinárodní smlouvy, kterými se mění nebo doplňují zákony, nebo mezinárodní smlouvy, kterými se mění smluvní základy Evropské unie, je spolkový kancléř nebo příslušný zemský hejtman, případně jinak příslušný ústřední orgán spolkové nebo zemské správy, povinen taková usnesení neprodleně zveřejnit.

(3) Dnem zveřejnění usnesení podle odstavce 1 nastávají tyto účinky:

1. ve věcech, ve kterých má správní soud uplatnit právní předpisy citované v usnesení a posoudit právní otázku tam uvedenou:
 - a) lze činit jen takové úkony a vydávat jen takové příkazy a taková rozhodnutí, na něž nemůže mít nález Verfassungsgesetz [(Ústavní soud)] vliv nebo jimiž není otázka vyřešena s konečnou platností a které nesnesou odkladu;
 - b) lhůta pro podání ústavní stížnosti nezačíná běžet; běh lhůty pro podání ústavní stížnosti, která již začala běžet, se přerušuje;

2. ve všech řízeních podle odstavce 1 dosud probíhajících před Verfassungsgerichtshof [(Ústavní soud)] a neuvedených v usnesení podle odstavce 1:

lze činit jen takové úkony a vydávat jen takové příkazy a taková rozhodnutí, na něž nemůže mít náleze Verfassungsgerichtshof [(Ústavní soud)] vliv nebo jimiž není otázka vyřešena s konečnou platností a které nesnesou odkladu.

(4) Verfassungsgerichtshof [(Ústavní soud)] v nálezu shrne svůj právní názor do jedné nebo několika právních vět, které budou neprodleně publikovány postupem podle odstavce 2. Dnem zveřejnění začíná znovu běžet přerušená lhůta pro podání ústavní stížnosti a končí ostatní účinky podle odstavce 3.“

- 7 V ustanovení § 87 VfGG se stanoví:

„(1) V nálezu se uvede, zda bylo napadeným nálezem zasaženo do některého ze stěžovatelových ústavně zaručených práv nebo zda bylo v důsledku použití nezákonného podzákonného předpisu, nezákonného zveřejnění týkajícího se republikace zákona (mezinárodní smlouvy), protiústavního zákona nebo protiprávní mezinárodní smlouvy zasaženo do některého ze stěžovatelových práv, a je-li tomu tak, napadený náleze se zruší.

(2) Vyhoví-li Verfassungsgerichtshof [(Ústavní soud)] ústavní stížnosti, mají v dané věci správní soudy a správní orgány povinnost všemi jim dostupnými právními prostředky neprodleně nastolit právní stav odpovídající právnímu názoru Verfassungsgerichtshof [(Ústavní soud)].

(3) V případě, že Verfassungsgerichtshof [(Ústavní soud)] ústavní stížnost odmítne nebo zamítne, rozhodne Verfassungsgerichtshof [(Ústavní soud)], pokud stěžovatel podal návrh v tomto smyslu, nebo soudce zpravodaj, pokud je takový návrh podán do dvou týdnů od doručení rozhodnutí Verfassungsgerichtshof [(Ústavní soud)], že se ústavní stížnost v souladu s čl. 144 odst. 3 Spolkové ústavy postupuje Verwaltungsgerichtshof [(Nejvyšší správní soud)].“

Spory v původním řízení a předběžná otázka

- 8 U osob odpovědných za restaurace, kavárny či čerpací stanice – podezřelých z toho, že ve svých prostorách instalovaly jeden nebo více herních automatů bez správního povolení vyžadovaného podle Glücksspielgesetz (zákon o hazardních hrách) (BGBl. 620/1989), ve znění účinném v době rozhodné z hlediska sporů v původních řízeních (dále jen „GSpG“) – byly příslušníky finanční policie a spolkové policie provedeny kontroly, které vyústily v předběžné zabavení herních automatů provozovaných bez tohoto povolení.
- 9 Tato předběžná zabavení byla potvrzena, dotyčným odpovědným osobám byly uloženy pokuty a herní automaty byly zabaveny.
- 10 Účastníci původních řízení napadli tato opatření u předkládajícího soudu, tedy Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Zemský správní soud spolkové země Horní Rakousko, Rakousko).
- 11 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud) v rozhodnutí ze dne 15. října 2016 i Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) v rozhodnutí ze dne 16. března 2016 konstatovaly, že monopol na hazardní hry zavedený v GSpG není v rozporu s unijním právem.
- 12 Předkládající soud uvádí, že Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko) naopak v řízeních zahájených držiteli monopolu na základě Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb 1984 (spolkový zákon proti nekalé soutěži z roku 1984) (BGBl. 448/1984), ve znění účinném v době

rozhodné z hlediska sporů v původních řízeních, proti podnikům provozujícím hry, na něž se vztahuje GSpG, bez úředního povolení dospěl ve svém rozhodnutí ze dne 30. března 2016 k závěru, že GSpG je neslučitelný s unijním právem.

- 13 Předkládající soud také konstatuje, že v systému soudní ochrany zavedeném rakouskou Ústavou může každý účastník řízení před správním soudem podat proti rozsudku tohoto soudu opravný prostředek k Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) nebo ústavní stížnost k Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud). Evropský soud pro lidská práva přitom opakovaně shledal, že Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) ani Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud) nemají povahu soudu ve smyslu článku 6 EÚLP, a to v případě Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud) z důvodu, že možnost zahájit řízení před ním je velmi omezená, a v případě Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) proto, že je vázán skutkovými zjištěními učiněnými v prvním stupni, respektive hodnocením důkazů posuzovaných v prvním stupni, nebo též proto, že *in concreto* nesplňuje procesněprávní požadavky článku 6 EÚLP.
- 14 Předkládající soud má dále za to, že odvolací soud musí věc, která mu byla předložena, soudit jinak než soud nižšího stupně, a to z hlediska jak shromažďování důkazů a jejich hodnocení, tak vedení kontradiktorního řízení, především ve formě veřejného jednání. V opačném případě by nebyl zaručen výsledek, jenž by byl ve všech ohledech v souladu se zásadou spravedlivého procesu zaručeného v čl. 6 odst. 1 EÚLP, resp. v článku 47 Listiny.
- 15 Předkládající soud je přitom toho názoru, že v řízeních, ve kterých bylo vydáno rozhodnutí Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) ze dne 16. března 2016 a rozhodnutí Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud) ze dne 15. října 2016 nebyla zásada spravedlivého procesu dodržena. Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) převzal podle něj skutkový stav tak, jak jej zjistil Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Zemský správní soud spolkové země Horní Rakousko), a na jeho základě dospěl bez jakéhokoli vlastního dokazování, ačkoli k tomu existovala zákonná možnost podle § 42 odst. 4 VwGG, k opačnému závěru. Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud) se opíral výlučně o zjištění skutkového stavu, které učinil Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Zemský správní soud spolkové země Horní Rakousko), aniž si sám opatřil vlastní důkazy nebo se přinejmenším obsahově vypořádal s protiargumenty. Ani v jedné z obou věcí se navíc nekonalo veřejné jednání.
- 16 Za těchto podmínek se Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Zemský správní soud spolkové země Horní Rakousko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba článek 47 [Listiny] ve spojení s článkem 56 a následujícími SFEU vykládat v tom smyslu, že jsou s těmito ustanoveními unijního práva v těch situacích, v nichž je nezbytné provést kontrolu soudržnosti, v rozporu taková vnitrostátní ustanovení, [jako je § 86a odst. 4 Verfassungsgerichtshofgesetz (zákon o Ústavním soudu), § 38a odst. 4 Verwaltungsgerichtshofgesetz (zákon o Nejvyšším správním soudu), § 87 odst. 2 zákona o Ústavním soudu nebo § 63 odst. 1 zákona o Nejvyšším správním soudu], jež – jako součást celého systému, který v praxi vede k tomu, že nejvyšší soudy neprovádějí samostatné posuzování skutkového stavu a hodnocení důkazů, jakož i v mnohých srovnatelných případech, které se konkrétně týkají podobné právní otázky, přijmou pouze v jednom z nich jediné rozhodnutí ve věci samé a na jeho základě pak *a limine* zamítají všechny zbývající opravné prostředky, resp. ústavní stížnosti – připouštějí či ne zcela spolehlivě vylučují možnost následného zrušení soudních rozhodnutí (ve smyslu čl. 6 odst. 1 EÚLP, resp. článku 47 [Listiny]) – především pokud byla vydána v ústředních otázkách unijního práva, jako je například přístup k trhu nebo jeho otevření – rozhodnutími instančně nadřízených orgánů, které jako takové nesplňují požadavky čl. 6 odst. 1 EÚLP, resp. článku 47 [Listiny], bez předchozího podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce k Soudnímu dvoru?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 17 Podle čl. 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora platí, že je-li určitá žádost o rozhodnutí o předběžné otázce zjevně nepřípustná, může Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta kdykoli rozhodnout usnesením s odůvodněním, aniž by pokračoval v řízení.
- 18 Toto ustanovení je třeba v projednávané věci použít.
- 19 Podle ustálené judikatury je postup zavedený článkem 267 SFEU nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, díky němuž Soudní dvůr poskytuje vnitrostátním soudům výklad unijního práva, jenž je pro ně nezbytný k vyřešení sporů, které mají tyto soudy rozhodnout (mimo jiné viz rozsudek ze dne 5. července 2016, Ogňanov, C-614/14, EU:C:2016:514, bod 16 a citovaná judikatura).
- 20 Potřeba dospět k výkladu unijního práva, který by byl pro vnitrostátní soud užitečný, vyžaduje zejména, aby tento soud vymezil skutkový a právní rámec, ze kterého vychází otázky, které pokládá, nebo alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na nichž jsou tyto otázky založeny (mimo jiné viz rozsudek ze dne 5. července 2016, Ogňanov, C-614/14, EU:C:2016:514, bod 18 a citovaná judikatura).
- 21 K tomu je třeba připomenout, že podle článku 94 jednacího řádu musí žádost o rozhodnutí o předběžné otázce obsahovat:
- „a) stručné vylíčení předmětu sporu, jakož i rozhodných skutečností tak, jak byly zjištěny předkládajícím soudem, nebo alespoň vylíčení skutkových okolností, na kterých jsou otázky založeny;
- [...]
- c) uvedení důvodů, na základě kterých má předkládající soud pochybnosti o výkladu nebo platnosti určitých ustanovení práva Unie, jakož i vztah, který spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými ve sporu v původním řízení.“
- 22 Z bodu 22 doporučení Soudního dvora Evropské unie pro vnitrostátní soudy o zahajování řízení o předběžné otázce (Úř. věst. 2012, C 338, s. 1) dále vyplývá, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce musí „být zároveň dostatečně úplná a obsahovat všechny relevantní informace tak, aby bylo Soudnímu dvoru, jakož i zúčastněným, kteří jsou oprávněni předložit vyjádření, umožněno správně pochopit skutkový a právní rámec věci v původním řízení“.
- 23 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce předložená v projednávané věci těmito požadavkům zjevně neodpovídá.
- 24 Zaprvé je k požadavkům stanoveným v čl. 94 písm. a) jednacího řádu třeba uvést, že z projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce lze sice zjistit předmět sporů v původních řízeních, avšak skutkový stav těchto sporů v ní prakticky absentuje.
- 25 Zadruhé k požadavkům stanoveným v čl. 94 písm. c) jednacího řádu, a předně k požadavku, podle kterého musí žádost o rozhodnutí o předběžné otázce obsahovat uvedení důvodů, na základě kterých má předkládající soud pochybnosti o výkladu nebo platnosti určitých ustanovení práva Unie, je nutno připomenout, že tento soud žádá o výklad článku 47 Listiny ve spojení s článkem 56 a následujícími SFEU.

- 26 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s čl. 51 odst. 1 Listiny jsou její ustanovení určena členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. Článek 6 odst. 1 SEU obdobně jako čl. 51 odst. 2 Listiny upřesňuje, že ustanovení Listiny nijak nerozšiřují oblast působnosti práva Unie nad rámec pravomocí Unie vymezených ve Smlouvách (usnesení ze dne 10. listopadu 2016, *Pardue*, C-321/16, nezveřejněné, EU:C:2016:871, bod 18 a citovaná judikatura).
- 27 Z uvedeného plyne, že otázku položenou předkládajícím soudem je třeba chápat tak, že se týká výkladu článku 56 a následujících SFEU ve spojení s článkem 47 Listiny.
- 28 V projednávané věci přitom v žádné části předkládacího rozhodnutí nejsou s požadovanou přesností a jasností uvedeny důvody, na základě kterých má předkládající soud v rámci sporů v původních řízeních pochybnosti o výkladu článku 56 a následujících SFEU. Není vysvětlen ani vztah unijního práva a vnitrostátních právních předpisů použitelných ve sporech v původních řízeních.
- 29 Je pravda, že předkládající soud připomíná ustálenou judikaturu Soudního dvora, podle které musí vnitrostátní soudy ověřovat, že takové vnitrostátní právní předpisy, jako jsou předpisy dotčené ve věcech v původních řízeních, soudržným způsobem odpovídají cílům, které sledují (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 2014, *Pfleger a další*, C-390/12, EU:C:2014:281, bod 49).
- 30 V této souvislosti poukazuje na to, že v oblasti hazardních her nelze vnitrostátní právní předpisy dotčené ve věcech v původních řízeních považovat za předpisy odpovídající požadavku soudržnosti zejména proto, že Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) a Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud) jen přejímají skutkový stav i jeho hodnocení tak, jak je zjistily soudy nižšího stupně, takže neprovádějí skutečné ověřování soudržnosti, zatímco rozhodnutí soudů nižšího stupně jsou určována judikaturou Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) a Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud).
- 31 Předkládající soud ovšem neuvádí důvody, ze kterých má za to, že vnitrostátní právní předpisy dotčené ve věcech v původních řízeních, které rozdělují pravomoci tak, aby se doplňovaly, mezi soudy nižšího stupně, jimž přiznávají pravomoci zahrnující zjišťování a hodnocení skutkového stavu, a soudy vyššího stupně, jejichž pravomoc omezují na zkoumání výlučně právních otázek, resp. otázek souvisejících se základními právy, v důsledku neodpovídají soudržným způsobem cílům, které mají sledovat v oblasti hazardních her.
- 32 Dále k požadavku podle čl. 94 písm. c) jednacího řádu, souvisejícímu s uvedením vnitrostátních právních předpisů použitelných ve sporu v původním řízení, je třeba uvést, že v projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce je sice uveden obsah některých ustanovení zákona o Nejvyšším správním soudu a zákona o Ústavním soudu, avšak v ní není dostatečně jasně popsáno, jakým způsobem by se tato ustanovení mohla použít ve sporech, které byly předloženy předkládajícímu soudu a jsou předmětem této žádosti.
- 33 Není tudíž splněn ani požadavek uvedený v čl. 94 písm. c) jednacího řádu, podle kterého musí existovat vztah mezi dotčenými ustanoveními unijního práva a vnitrostátními právními předpisy použitelnými ve sporu v původním řízení.
- 34 Podle ustálené judikatury Soudního dvora přitom důvodem pro žádost o rozhodnutí o předběžné otázce není poskytnutí konzultativního stanoviska k obecným nebo hypotetickým otázkám, nýbrž její nezbytnost pro efektivní vyřešení sporu týkajícího se unijního práva (viz rozsudek ze dne 27. září 2017, *Puškár*, C-73/16, EU:C:2017:725, bod 123).
- 35 Pro každý případ je třeba dodat, že pokud vyjde najevo, že závěry jednoho vnitrostátního soudu nejsou v souladu s unijním právem, unijní právo ukládá, aby jiný vnitrostátní soud, jenž je podle vnitrostátního práva bezvýhradně vázán výkladem unijního práva podaným prvně uvedeným soudem, upustil na

základě své vlastní pravomoci od použití vnitrostátní právní normy, jež mu ukládá řídit se výkladem unijního práva podaným prvně zmíněným soudem (usnesení ze dne 15. října 2015, Naderhirn, C-581/14, nezveřejněné, EU:C:2015:707, bod 35).

- 36 Tak by tomu bylo zejména tehdy, kdyby vnitrostátní soud v důsledku takové vnitrostátní právní normy, kterou se musí řídit, nemohl při projednávání věci před ním řádně zohlednit skutečnost, že podle rozsudku Soudního dvora je třeba mít za to, že vnitrostátní předpis je v rozporu s unijním právem, a zajistit, aby přednost unijního práva byla řádně zajištěna tím, že přijme za tímto účelem všechna nezbytná opatření (usnesení ze dne 15. října 2015, Naderhirn, C-581/14, nezveřejněné, EU:C:2015:707, bod 36).
- 37 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba v souladu s čl. 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora konstatovat, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je zjevně nepřípustná.

K nákladům řízení

- 38 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Zemský správní soud spolkové země Horní Rakousko, Rakousko) rozhodnutím ze dne 16. listopadu 2016 je zjevně nepřípustná.

Podpisy.